

Keld Albrechtsen (EL):

Statsministeren hævder, at han har givet et klart svar. Det eneste, statsministeren har sagt, er, at han forbeholder sig til sin tid at tage stilling til, om der skal være en folkeafstemning. Det er så uklart og så uforpligtende, som noget svar kan være.

Derfor vil jeg godt spørge statsministeren helt præcist: Er statsministeren enig i, at hvis der sker en ændring af stemmereglerne, så får vi en folkeafstemning, sådan som udenrigsministeren har sagt det? Vi må jo tage det meget konkret punkt for punkt. Vil en ændring af stemmereglerne udløse en folkeafstemning?

Dernæst vil jeg godt spørge statsministeren, om han vil tage afstand fra de udtalelser, som den konservative ordfører, hr. Kirk, er fremkommet med, hvor han fraråder en folkeafstemning, fordi han mener, den alene vil blive brugt af EU-modstanderne til at skabe yderligere isolation af Danmark i EU? Altså med andre ord: Hr. Kirk er bange for, at unionstillhængerne taber folkeafstemningen, og derfor vil han undgå den. Vil statsministeren tage afstand fra sådanne udemokratiske udtalelser fra Det Konservative Folkeparti?

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu kan jeg forstå, at statsministeren vil have en folkeafstemning afhængigt af substansens omfang i stedet for af, om der er grundlag for det. Det er jo to sider af samme sag.

Er det ikke muligt for statsministeren at løfte lidt af sløret for, hvad det er for forandringer, der kan berettige til en folkeafstemning, hvis vi så skal tage det ad den vej?

Kan statsministeren overhovedet forestille sig, at den kommende regeringskonference – hvor statsministeren selv lægger stor vægt på, at man forbereder Unionen til en større udvidelse – kunne ende med et resultat, som er af et så begrænset omfang, at det efter statsministerens vurdering ikke berettiger til en folkeafstemning?

Og endelig: Er det i virkeligheden et spørgsmål om, at man i højere grad er bange for, at befolkningen slet ikke er med på den linje, som man lægger sig fast på, og det resultat, man så forhandler sig frem til? Det er jo det, vi bliver bange for, når statsministeren kommer med uklare meldinger om, hvorvidt vi får en folkeafstemning efter regeringskonferencen.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Det er den mest pjattede debat, jeg længe har været med til. Oprigtig talt, hvad er det for noget sniksnak at bilde befolkningen ind, at nogen i denne sal overhovedet kan svare klart på, hvad resultatet af denne regeringskonference bliver? Jeg kan i hvert fald ikke, og jeg vil godt se den statsminister eller det folketingsmedlem eller parlamentsmedlem i noget som helst andet land, der kan svare krystalklart på, hvad resultatet af regeringskonferencen bliver.

Oprigtig talt, skal vi nu ikke komme ned på jorden og sige tingene, som de er, så alle kan høre det? Det må være den rigtige rækkefølge: at gøre vores arbejde på regeringskonferencen, og når arbejdet er gjort, så har vi et grundlag for at vurdere spørgsmålet om folkeafstemning. Længere er den historie ikke, og den bliver heller ikke længere for mit vedkommende i dag.

Og jeg kan sige til alles oplysning, at jeg har givet udtryk for regeringens holdning – naturligvis – også i mit svar her i dag.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må desværre konstatere, at statsministeren, som jo her i spørgetiden udtaler sig på hele regeringens vegne, faktisk har dementeret de ting, som udenrigsministeren tidligere har sagt, bl.a. udtalelsen om, at hvis der sker en ændring af stemmereglerne, kommer der en folkeafstemning. Det løfte vil statsministeren ikke vedstå på regeringens vegne.

Det er dybt beklageligt. Jeg må sige, at hvor afstanden mellem Enhedslisten og unionsmodstanderne på den ene side og regeringen på den anden side i forvejen var stor, er den i dag fortvivlende stor – det må jeg sige – for nu gælder det hele forholdet til demokratiet, spørgsmålet om en demokratisk grundholdning til tingene. Det er jeg nødt til at sige til statsministeren.

Men jeg vil også godt spørge statsministeren, om det, der er sket: at regeringen har bevæget sig støt og roligt væk fra unionsmodstanderne og over imod Venstre og De Konservative, medfører, at der nu ikke vil komme flere indbydelser til Enhedslisten til forhandlinger? Man kunne jo godt tolke det signal, der også ligger i det, sådan, at man ikke har tænkt sig at snakke mere med unionsmodstanderne.

Hermed sluttede spørgsmålet.